

παρὰ τὴν πρὸς τοὺς νεοττοὺς ταύτην στοργήν, ἔχουσι καὶ ἄλλην πολὺ θαυμασιωτέραν τὴν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέροντας πελαργούς· τοὺς περιθάλλουσι καὶ τοὺς περιποιῶνται μετ' ἐπιμελείας σπανίας, καὶ κομίζουσι προθύμως τροφήν πρὸς αὐτούς.

Ὅσακις δὲ πρόκειται νὰ μεταναστεύσωσιν ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον, συνέρχονται εἰς πεδιάδα, καὶ ἐκεῖθεν ἀρίπτανται συναγελαστικῶς.

Σημειωτέον ὅτι καὶ τὸ προκείμενον ξυλογράφημα λευκοῦ πελαργοῦ ἐχρηστέωσεν ὑπὸ μαθητοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολυτεχνείου, τοῦ Κωνσταντίνου Ψυλλιάκου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΥΡΕΣΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ. Ὁ

Ὀριγένης, ὁ ἀκάματος ἐκείνος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς γ'. ἑκατονταετηρίδας, εἶχε γράψει, ὡς λέγεται, ἑξακισχίλια συγγράμματα, ἐμπεριλαμβανομένων τῶν διδασκῶν καὶ τῶν ἐπιστολῶν του, ἀλλὰ τὰ πλείστα ἀπωλέσθησαν. Ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, διαιρουμένου εἰς βιβλία δέκα, πραγματευομένου δὲ περὶ τῶν αἵρέσεων, καὶ θέλοντός ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ χριστιανοὶ αἵρεσιάρχαι ἠρύσθησαν τὰ ὀνόματά των ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐν μόνον βιβλίῳ, τὸ πρῶτον, ἐτώζετο, καὶ ἦτον γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον: *Τὰ μολοσφούμενα*. Ἀλλὰ μετὰ τῶν χειρογράφων ὅσα ἐν 1842 μετεκόμισαν ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀλλαχόθεν ὁ ἡμετερος ὁμογενὴς Κ. Μινᾶς Μινωίδης, εὗρέθησαν καὶ τοῦ συγγραμματος τούτου τὰ ἐπτά τελευταῖα βιβλία, περιεργωτάτας περιέχοντα εἰδήσεις περὶ τῶν ἀρχαίων ἡθῶν καὶ φιλοσοφημάτων, καὶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Μίλλερ, βιβλιοθηκαρίου τῆς ἐθν. συνελεύσεως.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων τούτων, δι' ὧν ὁ Κ. Μινᾶς ἐπλούτισε τὴν Γαλλίαν, ὑπάρχει ἓν πολυτιμώτατον τοῦ Φιλοστράτου «περὶ Γυμναστικῆς», ἄλλο τοῦ Γαλανοῦ «περὶ Ὀστεολογίας», καὶ ἄλλα διάφορα, οὐχὶ ὀλιγωτέρου λόγου ἄξια.

ΒΑΣΚΑΝΙΑ ΟΦΕΩΣ.

Ἐσχάτως, εἰς πλατειάν τινα τῆς Ἀλγερίας, πλῆθος πολὺ συνεθλίβετο περὶ τινα τῶν βατκαινόντων τοὺς ὄφεις, ὅστις ἀνανατύρας ἀπὸ τὸν σάκκον τοῦ πολλοῦ τοιούτους, καὶ καθήτας κατὰ γῆς, ἐπαίξε μετ' αὐτῶν ἀπαγγέλλων προσηλὰς τὰς ὁποίας ἤκουον με φόβον δεισιδαιμονίας οἱ περὶ ἐστῶτες· διότι οἱ βατκαίνοντες τοὺς ὄφεις θεωροῦνται ὡς μάγοι. Μεταξὺ τῶν ἐρπετῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ μικρὰ, καὶ μεγάλα, καὶ μακρὰ, καὶ βραχεα, ἀλλὰ μὲν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀδολοῦ, ἀλλὰ δὲ ἐπικίνδυνα. Ὁ θαυμαστοποιὸς λαμβάνων ἀλληλαδιαδόχως εἰς χεῖρας αὐτὰ, ποτὲ μὲν τὰ ἐτόλμιζε περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς βραχίονας, ποτὲ δὲ τὰ διέτασσε νὰ διαγκάνωσι τὰ χεῖλη, τὴν γλῶσσαν, ἢ καὶ τὰ βλέφαρά του. Μετὰ πάνταν δὲ τοιαύτην δοκιμὴν, τὸ πλῆθος, ἐκτρεπτόν καὶ ἐπευφημοῦν, μεταβίβαζεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁμοῦχου μέρος τῶν περιεχομένων εἰς τὸ βαλάντιόν του.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ προσοχὴ ὅλων εἶχε προσηλωθῇ εἰς

τινα τερατουργίαν περιεργωτέραν τῶν ἄλλων, εἰς τῶν μεγαλητέρων ὄφειν, ἀναπαυόμενος ἕως τότε, διηλθε πλῆσιον τῶν γυμνῶν ποδῶν τῶν χαινόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ διευθύνθη ἔρπων πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀπαντήσας δὲ κυνάριον ὤρμησε πρὸς τὴν κοιλίαν του, καὶ συσπειραθεὶς περὶ τὸ σῶμά του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῶν ὠτίων τοῦ κυναρίου, τὸ ὁποῖον, στρεφόμενον ταχέως περὶ ἑαυτὸ, ἐδάυζε ζητῶν βοήθειαν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ συνδράμῃ. Ὁ θαυμαστοποιὸς ὁμοως, μαθὼν τὸ συμβάν, ἐτρέξε πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ διόλου τὸ ἐρπετόν, ἐπρόφερε λέξεις, τινὰς, αἵτινες μόναι ἤρκισαν νὰ τὸ πείσωσι νὰ ἐκτυλιχθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Μετὰ ταῦτα ἐξαπλωθὲν κατὰ γῆς συνελήφθη ἀπὸ τὸν κύριόν του ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως.

Περὶ τῶν βατκαινόντων τοὺς ὄφεις καὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, ἔγραψε πρὸ πολλοῦ ἡ Πανδώρα ἐν τῷ ΙΓ'. φυλλαδίῳ αὐτῆς.

ΚΟΥΑΚΕΡΟΙ. Ἐντὸς τῆς ἀμάξης δι' ἧς ποτε μετέβαινον ἀπὸ τῶν ἀρκετικῶν -αρχαλίων τῆς Γαλλίας εἰς Παρισίους, ἦσαν καὶ τρεῖς Κουάκεροι, κομδωμένοι μέχρι πώγωνος, καὶ σιωπηλοί. Καταβάντες εἰς μικρὸν χωρίον διὰ νὰ προγευθῶμεν, ἐζητήσαμεν, ἐγὼ μὲν ἐφῆτ' ὅν, αὐτοὶ δὲ τίον. Ἀλλ' ἡ ξενοδόχος, ὡς γυνὴ δόκιμος, ἔφερεν εἰς ἐμὲ μὲν ἐφῆτ' ὅν καὶ τίον, εἰς ἐκείνους δὲ τίον καὶ ἐφῆτ' ὅν. Τὸ εὐφυὲς τοῦτο στρατήγημα ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματά της. Εἰς μάτην εἶπαμεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ ὁρεξὶς μας ἀπέκρουε τὸ ἐπίμετρον τοῦτο· αὐτὴ δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑπακούῃ. Ἀπορῶν τί νὰ πράξω, ἔσπευα τοῦ ὀρθαλμοῦς πρὸς τοὺς κομδωμένους συμπότας μου, ἔχων ἀπόρασιν νὰ μιμηθῶ τὴν φρόνησίν των κατὰ τὴν δυσχερῆ ἐκείνην περίστασιν· καὶ αὐτοὶ μὲν ἔπινον τὸ τίον των, ἐγὼ δὲ κατεδύχθην τὸ ἐφῆτ' ὅν μου. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσπερον εἰς τὴν ξενοδόχον μόνην τὴν τιμὴν τοῦ τίου, των, ἐπλήρωσα δὲ καὶ ἐγὼ, κατὰ τὸ ἀξιωματικὸν αὐτῶν παράδειγμα, μόνην τὴν τιμὴν τοῦ ἐφῆτ' ὅν μου. Ἡ ξενοδόχος ἐρώναξε, ἐσύριξε, ἀπέβαλε τὰ χρήματά μας, ἐπιμένοντα νὰ πληρωθῇ καὶ τὸ ἐπίμετρον. — Ἀδελφῆ, εἶπεν ὁ σκυθρωπότερος καὶ ἰσχυρότερος ἐν ταυτῷ τῶν ἄλλων, θέλεις τὰ χρήματά σου;

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ἡ ξενοδόχος, δὲν τὰ θέλω.

Ὁ καλὸς σου Κουάκερος τὰ ἐπανέφερεν ἀμέσως εἰς τὸ βαλάντιόν του, ἐκόμωσεν τὸ τελευταῖον κομδίον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐσηκώθη, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο συντρόφους του οἵτινες, μιμηθέντες τὸ παράδειγμα του, ἐτοποθέτησαν τὰ θράγκα των εἰς τὴν πρώτην θέσιν των, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν ἦτο ἄρα ἀξιωματικὸν καὶ τὸ παράδειγμα τούτου; Ἐκόμωσεν λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸν ἐπενδύτην μου, ἐβαλον εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὰ χρήματά μου καὶ ἠκολούθησα καταπόδας τοὺς συνοδοιπόρους μου. Ἡ ξενοδόχος μᾶς ἐξεκώφει μετὰς ῥωνάς της· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν Κουακέρων μου ἔσπευε τὸ πρόσωπον, οὐδεὶς συνέστειλε τὰς ὀφρὺς του. Ἀνέβημεν εἰς τὴν ἀμάξαν, καὶ σιωπῇ βαθυτάτῃ ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἐπὶ τέλους ὁ πρεσβύτερος ἄνοιξας τὸ στόμα ἠρώτησεν· — ἀδελφοί, ποῖα εἶναι ἡ σημερινὴ τιμὴ τοῦ λουλακίου εἰς Λονδίνον; Ν. Δ.